

sole substantia corporalis, ita intelligatur in Trinitate quodammodo persona Patris, et quod est in sole splendor ejus, hoc sit in Trinitate persona Filii, sicut Apostolus dicit: *Splendor gloriae ejus* (Hebr. 1, 3), quod autem est in sole calor, hoc sit in Trinitate persona Spiritus sancti, sicut legitur, *Quis se abscondet a calore ejus* (Psal. xviii)? Datur etiam aliud exemplum incorporealis rerum, hoc est de anima, quæ ad imaginem et similitudinem Dei facta cognoscitur. Anima igitur est ipsa substantia incorporea rationalis, in qua inest intellectus et vita ejus. Quod ergo est in anima substantia, hoc intelligatur, si dici fas est, in Trinitate persona Patris; quod autem est in anima virtus et scientia, hoc intelligatur in Trinitate Filius, qui est Dei virtus, et Dei sapientia, et quod est in anima vivificandi proprietas, hoc et in Trinitate intelligatur Spiritus sanctus, per quem vivificandi opus multis locis prædicatur impleri, sicut ait Petrus Apostolus in epistola sua: *Mortificatus carne, vivificatus autem spiritu* (I Petr. iii, 18). Item Apostolus: *Littera occidit, spiritus autem vivificat* (II Cor. iii, 6); et in Evangelio Dominus ait: *Spiritus est qui vivificat, nam caro non prodest quidquam* (Joan. vi, 64). Hæc autem quæ diximus, tria singulariter sequestrata nullatenus inveniuntur, quamvis intellectus noster ea distincta possit advertere: sed ita naturaliter sunt unita, ut dum unum horum se obtulerit, simul tria semper occurrant. Sic per has similitudines tantæ rei aliqua nobis imaginatio veritatis aperitur. Sunt et hæc et alia Patrum disputatione similia. Sed quæ nunc carnis infirmitas ad li-

quidum vetat intelligi, tunc præstantius poterunt comprehendere, quando in majestate sua divinitatem viderint quicumque beati sunt. Quod qui desiderat plenius agnoscere, sancti Hilarii, sancti Ambrosii et sancti Augustini libros [Apud Cassiod., libros Trinitatis] non desinat lectitare. Hæc enim res ad disputandum quam magna tam longa est. Nam et beatus Hieronymus adversus hæreticos in hoc psalmo luculenter et breviter de Trinitate disseruit.

Item idem psalmo sexagesimo primo.

Ab ipso enim salutare meum (Psal. lxi, 1), id est unigenitus Filius, qui recte credentibus salutaris existit; ab ipso enim cum dicitur, Filius significatur. Hæc enim propria unus Deus sancta Trinitas habet, quod Pater ingenuus, Filius genitus, Spiritus sanctus a Patre et Filio procedit: hoc fides integra,

A hoc catholica profiteatur Ecclesia. Bene itaque Ijithæ Deo subditum se esse profiteris, a quo incastimabile beneficium te suscepisse testaris. Sed ut sanctum verbum una atque æquabili veneratione coleretur, intende quid sequitur: *Etenim ipse est Deus meus et salutaris meus: adjutor meus, non movebor amplius* (Ibid. iii). Dixerat superius a Patre genitum salutis auctorem; nunc qui si iste salutaris trina confessione complectitur. Primo ne minorem crederes, dicit: *Ipse est Deus meus*, sicut supra de patre Deo [Edd., Deum] dicit; æqualitas enim summi nominis substantiam et potentiam unitatis ostendit. Unde pater Augustinus in libro quinto decimo (cap. 3) de Trinitate ita dicit: Ratione etiam reddita intelligentibus clarum est, in substantiâ veritatis non solum Patrem Filio non esse majorem, sed nec ambos simul aliquid esse majus quam solum Spiritum sanctum, aut quoslibet duos in eadem Trinitate majus esse aliquid quam unum, aut omnes simul tres majus aliquid esse quam singulos. Sic perfectam atque singularem naturam sanctæ Trinitatis mirabili veritate demonstravit.

Prudentius in libro contra Marcionistas (Harmartigenia, v. 931), metro heroico.

O Dee cunctiparens, animæ dator, o Dee Christe; Cujus ab ore Deus subsistit Spiritus unus.

Item idem in libro Hymnorum (Cassimerion, hymna 6, v. 5), metro iambico.

O Trinitatis hujus

Vis una, lumen unum,

Deus ex Deo perennis,

Deus ex utroque missus.

Item idem in libro Hymnorum (hymno 5, v. 5), metro choriambico, quod Aesclepiadeum nominatur.

Inventor rutili dux bone luminis,

Qui certis vicibus tempora dividis,

Merso sole chaos ingruit horridum;

Lumen redde tuis, Christe, fidelibus.

(Ibid., v. 157) Per Christum genitum, summe Pa-

In quo visibilis stat tibi gloria,

[ter, tuum,

Qui noster Dominus, qui tuus Unicus,

Spirat de patrio corde Paraclitum.

Per quem splendor, honor, laus, sapientia,

Majestas, bonitas, et pietas tua

Regnum continuat nomine triplici,

Texens perpetuis sæcula sæculis.

THEODULFI

AURELIANENSIS EPISC.

FRAGMENTA SERMONUM ALIQUOT.

Ad virtutes difficile consurgimus, ad vitia sine labore delabimur. Ista enim prona, illa ardua sunt. Graudes enim sudores perpetimur ut ad cælum con-

scendere valeamus. Quemadmodum ad virtutum tendentes culmen non a summis inchoant, sed a modicis, ut sensim ad altiora pertingant; ita et qui

dilabuntur ad vitia non statim a magnis criminibus incipient, sed a modicis assuecant, et sic in maximis prorumpunt. Nihil prodest admixto malo agere bonum, sed prius est colubendum a malo, deinde exorcendum bonum. Hoc enim indicat propheta cum dicit: *Quiescite agere perversa, discite benefacere* (Isa. 1, 16). Prius vitia exstirpanda sunt in homine, deinde inserendæ virtutes. Nam coherere et conjungi non potest veritas cum mendacio, pudor cum petulantia, fides cum perfidia, castitas cum luxuria. Luxuria vero carnis ideo notabilis est omnibus, quoniam statim per se turpis est: et tamen pensante Deo, superbia minor est. Sed qui detinetur superbia et non sentit, labitur carnis luxuria, ut pro hac humilietur, et a confusione surgat et a superbia. Omnis peccans superbus est, eo quod faciendo vitia, contemptim habeat divina præcepta. Recte ergo initium omnis peccati superbia, quia nisi præcesserit mandatorum Dei inobedientia, transgressionis non sequitur culpa. Superbia sicut origo est omnium criminum, ita ruina cunctarum virtutum. Ipsa est enim in peccato prima, ipsa in conflictu postrema. Hæc enim aut in exordio mentem per peccatum prosternit, aut novissime de virtutibus dejicit. Inde et omnium peccatorum est maxima, quia tam per virtutes quam per vitia humanam mentem exterminat; ex culpa superbiæ plerumque in abominandam carnis immunditiam itur, nam alterum pendet ex altero. Sed sicut per superbiam mentis itur in prostitutionem libidinis, ita per humilitatem mentis salva fit castitas carnis. Deus autem nonnunquam dejicit occultam mentis superbiam per carnis manifestam ruinam. Libidinis nasci immunditiam de animi occulta superbia, exemplo primi hominis aperitur; qui mox ut per superbiam contra Deum tumuit, statim carnis libidinem sensit, et pudenda operuit. Nonnunquam gemino vitio Christianus a diabolo appetitur, et occulto per elationem, et publico per libidinem; sed Dei servus discrete utrumque pensans sic cavet libidinem, ut non incurrat elationem, et sic tremit elationem, ut non resolvat animum ad libidinem. Luxuriosis atque superbis dæmones plus fautores existunt, dumque in cæteris vitis spiritus maligni deserviunt, his tamen majori familiaritate junguntur, eisque amplius juxta desiderium famulantur. Principaliter his duobus vitis diabolus humano generi dominatur, id est, per superbiam mentis et luxuriam carnis. Unde et Dominus ad Job loquitur de diabolo dicens: *Sub umbra dormit, in secreto calami, in locis humentibus* (Job xl, 16); per calamum enim inanis superbia, per loca humentia carnis demonstratur luxuria; per hæc enim duo vitia diabolus humanum possidet genus, vel dum mentem in superbiam erigit, vel dum per luxuriam carnem corrumpit. Ex corde enim primum fornicationes sunt auferendæ, ut non prorumpant in opere. Hinc est quod per prophetam dicitur: *Accingite lumbos vestros super ubera vestra* (Isa. xxxii, 11); hoc est in corde libidines reseccate.

Quando ergo impulsu dæmonum mens ad delectationem fornicationis impellitur, divini judicii etiam et æterni tormenta incendii ante oculos proponantur: quia nimirum omnis poena tentationis gravioris supplicii formidine coërcetur; recordatio ardoris gehennæ ardorem excludit luxuriæ. A Deo datur continentia, sed petite et accipietis. Tunc autem tribuitur, quando Deus gemitu interno pulsatur. Amanda est pulchritudo castitatis, cujus gustata delectatio dulcior invenitur quam carnis. Castitas enim fructus suavitatis est, pulchritudo inviolata sanctorum, sanitas corporis, securitas mentis. Nam qui se continentiam habere confidit, et ab aliis terrenis desideriis se non subtrahit, quamvis hunc luxuria carnis non polluat, diversa tamen mundanæ conversationis operatio maculat. Omne tamen peccatum per penitentiam recipit vulneris sanitatem. Non potest quisquam spiritalia bella transire, nisi prius edomaverit ardorem cupiditatis. Non potest ad contemplandum Deum mens esse libera, quæ cupiditatibus hujus mundi incumbit. Omni peccato pejor est avaritia, et amor pecuniarum. Unde et per Salomonem dicitur: *Nihil est scelestius quam amare pecuniam* (Eccli. x, 10); cupiditas omnium criminum materia est. Unde et Apostolus ait: *Radix omnium malorum est cupiditas* (I Tim. vi, 10). Si ergo succiditur radix criminum, non pullulant cæteræ soboles peccatorum. Cupiditas enim Christum vendidit, vendidit vitam, comparavit mortem: nec mirum, quia morientes inferni ignibus deputantur, qui viventes C flammam cupiditatis suæ non exstinxerunt. Utile est cavere gulam ciborumque concupiscentiam. Quid enim tam noxium quam ut animus serviat ventri et escis, quæ sunt destruenda, testante Apostolo: *Deus autem et hunc et hæc destruet* (I Cor. vi, 13). Non ad luxuriam nec ad satietatem, sed tantummodo ut corpus sustentetur ad opus Dei, epulis est utendum. Sicut enim omnes carnales cupiditates abstinentia ressecantur, ita omnes animæ virtutes edacitatis vitio destruantur. Neque enim potest quisquam virtutum perfectionem attingere, nisi prius edomaverit ventris ingluviem. Nemo potest dominari cæteris vitis, nisi prius restrinxerit vitium gulæ. Non potest quisquam a semetipso facile spiritus immundos expellere, nisi per abstinentiam gulæ. Tunc enim hostes qui extra nos sunt a nobis fortius superantur, cum prius quæ intra nos sunt vitia extinguuntur. Nam frustra foris agit bellum, qui intus habet periculum. Escæ crapulam, potus ebrietatem generat. Ebrietas autem perturbationem gignit mentis, furorem cordis, flammam libidinis. Ebrietas ita mentem alienat, ut ubi sit nesciat. Unde et in Proverbiis, *Potentes, inquit, iracundi sunt: vinum non bibant, ne cum biberint, obliviscantur sapientiam* (Prov. xxxi, 5). Plerisque laus est multum bibere et non inebriari. Audiant hi adversum se prophetam dicentem: *Væ qui potentes estis ad bibendum vinum, et viri fortes ad miscendam ebrietatem* (Isa. v, 22). Vino multo deditos, et luxuriose viventes, Isaias sic arguit dicens:

Væ qui consurgitis mane ad ebrietatem sectandam, A et potandum usque ad vesperam, ut vino æstuetis (Isai. v, 11). De talibus alio in loco dicitur: Væ tibi, civitas, cujus rex juvenis est, et cujus principes mane comedunt (Eccli. x, 16). Multi etiam a mane usque ad solis occubitum ebrietati et gulæ voluptatibus serviunt, nec intelligunt cur nati sunt, sed consuetudine belluina detenti, luxuriæ tantum tota die epulisque inserviunt. Clamat Joel propheta his qui ebrietati serviunt, dicens: *Expergiacimini ebrî et fete, et ululate omnes qui bibitis vinum in dulcedine* (Joel. i, 5). Sollicite igitur cum discretione moderanda est carnis cura, ne quid nimis: nam quidquid nimis et ultra modum est, perniciosum est; quidquid autem cum modo et temperamento fit, salutare: in omni opere ergo modum et temperamentum oportet habere. Ideo alia sunt præcepta quæ dantur fidelibus communem in sæculo vitam degentibus, atque alia sæculi hujus renuntiatoribus. Illis enim dicitur ut sua omnia bene gerant, istis ut sua omnia derelinquant: ad perfectum enim non sufficit abnegatis omnibus suis, nisi et seipsum abneget secundum Evangelium, id est, nisi voluntates proprias relinquat ac moribus pravus renuntiet: ut qui erat superbus, sit humilis; qui erat adulter, sit castus; qui erat iracundus, esse studeat mansuetus; qui erat animosus, patiens esse contendat; qui avarus, sit largus; qui contra proximum suum odio vel invidia tabescit, dilectionem Dei et proximi puram in corde retineat. Sicque singulis vitiis singulas virtutes contrarias opponat, et bonis se moribus adornare studeat, ut de vitiis veniam et de bonis actibus præmium mereatur. Namque Dominus ait: *Qui vult venire post me abneget semetipsum* (Math. xvi, 24). Ergo qui non rigida intentione professionem monachi sectantur, quanto superni amoris propositum dissolute appetunt, tanto proclivius ad mundi amorem denuo reducuntur. Nam professio non perfecta præsentis vitæ repetit desideria, in quibus etsi nondum se opere jam alligat, tamen cogitationis amore: ideo malis est bonum cogitationibus fortiter repugnare. Qui enim ad hoc professionem sanctitatis præterdit ut aliis quandoque præesse desideret, iste non discipulus Christi, sed pravitatis sectator existit, quia non pro Deo, sed pro sæculi amore portare studet crucis Christi laborem. Qui mundum deserunt, sed tamen virtutes præceptorum sine cordis humilitate sequuntur, isti quasi de excelso graviter corruunt, quia deterius per virtutum elationem dejiciuntur, quam per vitia prolabi potuissent. Omnis Dei servus de suis meritis non debet attolli, dum posse videat ex inferioribus sibi prælatiores alios fieri. Semper conscientia servi Dei humilis esse debet et tristis, scilicet, ut per humilitatem non superbiat, et per utilem mœrorem cor ad lasciviam non dissolvat. Dei servum sine intermissione legere et operari oportet, ne forte mentem otio deditam spiritus fornicationis subripiat. Cedit enim labori voluptas, animum autem vacantem cito

præoccupat. Continere Salomonem per otium multis fornicationibus involutum, et per fornicationis vitium usque in idolatriam lapsum. Hi vero qui pro Dei timore sæculo renuntiant, et tamen curis rerum sæcularium implicantur, quanto se rerum studiis implicat, tanto se diviniæ subtrahunt charitati. Qui simul et terrenis parere curis et divinis se exercere student, utramque complecti non valent, sicut Christus ait: *Nemo potest duobus dominis servire* (Math. vi, 24). Nisi enim prius a secreto cordis expellatur importuna sæcularium multitudo curarum, anima quæ intrinsecus jacet nequaquam resurgit. Arguitur eorum tepor qui, Deo vacare volentes, mundoque renuntiant, et curas proprias aspernantur, sed dum propinquorum utilitates procurant, a Dei amore se separant. Vir spiritualis prodesse debet suæ propinquitati, tamen cavere ne dum illis gratiam carnis præstare studet, ipse a spiritali proposito non declinet. Multi enim monachorum amore parentem non solum terrenis curis, sed etiam ferensibus jurgiis involuti, et pro suorum temporali salute suas animas perdiderunt. Sicut nostra nobis non odienda est anima, sed ejus carnales affectus, ita nec parentes a nobis odiendi sunt, sed eorum impedimenta, quæ nos ab itinere recto præpediunt. Dum tamen Dominus ita præcepit a nobis parentes odii sicut animas nostras. Nemo enim perpendere potest, quanti sit ponderis declinare a bono et facere malum, nisi prius toto mentis annisu convertitur ad Deum. Tripertitum describitur esse uniuscujusque conversi profectum, id est, primum corrigendi a malo, secundum faciendi bonum, tertium consequendi boni operis præmium. Ideoque festinare debet ad Deum pœnitendo unusquisque dum potest, ne si dum potest noluerit, cum tarde voluerit, omnino non possit. Proinde propheta ait: *Querite Dominum dum inveniri potest, invocate eum dum prope est* (Isa. lv, 6). Et ubi inveniri potest, nisi in hac vita, in qua etiam prope est omnibus invocantibus se in veritate Jesus Christus Dominus noster, qui omnibus in se veraciter fideliterque credentibus vitam et gloriam sempiternam præparabit?

DE OMNIBUS ORDINIBUS HUIUS SÆCULI.

Quoniam peccatum quodcumque delectat aut subripuit, sit nobis in memoria; quod jam deleta sunt peccata nostra, non perdamus præmium sanguinis Christi, nec maculemus stolam anime per iniquitatem, aut rapinam, aut concupiscentiam. Jacuimus, jam erecti sumus; vulnerati fueramus, jam sumus sanati: non erit excusatio. Qualescumque diabolus ad malum potest invitare, non potest trahere; delectationem infert, non potestatem; consilium ingorrit, non conflictum. Nunc ergo propter partum beatæ Mariæ, sit mihi sermo ad virgines, sive ad viros, sive ad feminas, sive ad viduas, sive potentes, sive pauperes, sive servos, non est apud Deum nisi meritum discretio. Audite me itaque quicumque dono Christi in corpore virgines estis, generaliter lo-

quor ad omnes. Audite me itaque quicumque se agnoscit esse quod dico, studeat ut et corde sit virgo: sic gaudeat de lucro corporis, ut non habeat damnus animæ: gaudeat tamen de tam pretioso dono Christi, gaudeat cum humilitate, flet cum pietate, agat gratias quia tantam felicitatem in integritate portat, letetur quia secuturus est Agnum quocumque lerit: si tamen in ore ejus, sicut legimus in Apocalypsi, mendacium non inveniatur, oret pro perseverantia, ut non illi qualiscunque delectatio sæculi, aut invidia diaboli, tantum donam tollat, tantam claritatem innubilet, tantum nitorem infuscet, teneat fortiter, non perdat rem irreparabilem, non uno momento delectationis amittat gratiam corporis: non contrahat turpitudinem animæ per pulchritudinem formæ corruptæ; non illum concupiscentia vincat. Si me audierit, permanet; quod si non audierit, amissurus est quod nunquam reparaturus. Iterum ad vos mihi sermo est. Qui conjuges habetis, moneo ut caste habeatis. Nam Elisabeth, quæ longævis temporibus caste cum marito vixerat, et ambo fideles ante Deum fuerant, meruit jam de mortuo semine habere filium, qui et sanctitatem parentis ornaret et prædicatione multos infideles converteret. Iterum vobis loquor quæ estis viduæ, custodite viduitatem, non estote verbosæ, sed cum silentio exspectate Dominum, qui pupillum et viduam suscipiet. Sed bona vidua illa quæ in oratione est, et humilitate, in elemosynis prompta. Si certe unde faciat non habet, voluntatem bonam et sinceram cogitationem habeat. Mulieres, non maledicite, non jurate, non estote promptæ ad loquendum. Forte dicitis importunum esse quod ista dico: non mihi facere [*Forte, tacere*] licet; plus timeo illum qui jubet quam illum qui detrahit. Ego dico, qui agnoscit, emendet; qui in se non recognoscit, gaudeat, et teneat, ut aliis pro salute dicere possit. Nunc jam ad vos loquor, poenitentes, qui poenitentiam in ecclesia accepistis et agitis, perseverate in fletu, in compunctione docte plangite. Quid est docte plangite? non querite in oratione temporalem rem, sed æternam beatitudinem, remissionem peccatorum: qui sic orat, ipse docte plangit. Non cadant ad terram inanes lacrymæ vestræ, quia verax est ille qui per Prophetam dicit: *Posui lacrymas meas in conspectu tuo (Psal. LV, 9)*. Vos modo satis debetis Deum amare, et de timore jam ad dilectionem transire. Quia legimus in Evangelio de peccatrice illa, *cui multum dimittitur, multum dilexit (Luc. VII, 47)*, et ideo multum debetis diligere Deum, qui vos exspectando, et non puniendo, ad poenitentiam perducere dignatus est. Nunc vero ad vos sermo est, pauperes. Vos dico pauperes qui mendicatis, qui de elemosynis Christianorum vivi-

tis, consolamini; tribulatio vestra convertetur in lætitiã et dolor vester in gaudium. Non vobis sit ingratum quod mendicatis, nec ideo in corde vestro aliquid contra Dominum dicatis. Quia ille justus et pius est in omnibus operibus suis, et te ideo fecit pauperem, ut sufferendo inopiam, æternam vitam acquireret, et divitem ideo fecit, ut dum tibi superflua daret, remedium peccatis acquireret: et ideo patientes estote, exspectate Dominum. Etiam ad vos mihi sermo est, servi, quicumque dominos carnales habetis, quicumque servitii conditionem habetis, obedite dominis vestris, diligite ex corde, non ad oculum servientes, sed ministerium ex amore facientes. Quia et illos Deus constituit, ut vobis dominentur, et vos ut serviat; bene servite, quia de bone servitio mercedem habebitis; si boni fueritis, meliores eritis dominis malis. Quia apud Dominum anima uniuscujusque non est de nobilitate discernenda, sed opere; nec genere, sed actione. Ideo nunc ad omnes mihi sermo fuit, quia Christus pro nobis mortuus est: et ideo servate quæ dixi ut de vobis fructum habeam, et vos omnes in cœlestibus, ubi frumenta congreganda sunt, misericors Dominus intromittat, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

Vis nunc, charissime frater Desideri, ut tibi quasi de luminaribus firmamenti, quæ toto mundo resurgant, pauca de scriptoribus, qui nobis multa de obscuritatibus, quæ propter carnalem intelligentiam impediunt ad splendorem considerationis spirituales proferre potuerunt manifestissime? Dicam, ut vereor, Susannæ Helicæ filix in me sententiam, iniugo iudicio presbyterorum dicentis ne impleatur: angustia sunt mihi undique, et mihi similiter sunt angustia? Si enim voluero ex his reprehendere, adversarios atque inimicitias ubique concitabo; si autem voluero, quod postulasti nunquam invenes, sed ejus tam voluntatem condemnari, quam multorum consilium transire, vel despiciere esse videtur. Qui unusquisque eorum in Scripturis sanctis diligenter laudare meruit. Sed omnes leniter leviterque cum omni amore tanquam ut utrumque pacifice impleam augustissimus episcopus volens per montium culmina, quasi aquila, ea quæ in montium radicibus sunt, non considerans multa cœlorum spatia, terræ situs, et aquarum circulem, claro sermone pronuntiet. Qui enim in lignum fructuosum ascendere vult, paulatim ad superiora et majora carpere festinat, ramos autem proximos parvulis relinquat [*Forte, relinquit*]. Nos autem parvuli sumus. Obsecro vos, fratres dilectissimi, ut erga subditarum plebium profectum et emendationem vigilantissima cura laboretis.

* Quod sequitur amanuensis vacillanti Theodulfo aliunde videtur assutum. Sermo quidem ipse

legitur inter sermones sancto Augustino suppositos, n. 117. EDIT.